

M. M. Vren

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 36. Mt. XIX.

Rugs.-Sept. 9, 1939

U.S.R. valst.
respublikinė
biblioteka

XV SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

LEKCIJA

Galat. 5, 25—6, 10

BROLIAI: Jei dvasia gyvename, dvasia ir elgimės. Nepasdarykime tuščios garbės geidžiančiais, viens kitą kiršinančiais, vienas kitam užvydinčiais. Broliai, jeigu žmogus ir bus atsidavęs kokiam nors nusidėjimui, jūs, kurie dvasiniai esate, pamokykite tokį žvelnumo dvasioje, nusimanydamas, kad ir tu netaptumei gundomas. Vienas kito sunkenybės nešiokite, ir taip Kristaus įstatymą išpildysite. Nes jei kas nusimano save esant kuom nors, kuomet jis yra niekas, pats save suvadžioja. Savą gi darbą kiekvienas teištveria ir taip iš savęs teturi garbę, o ne iš kito. Nes kiekvienas savo naštą nešios. Ir tas, kuris yra žodžiu mokinamas, tesidalina visokiu geru su tuom, kurs pats save mokina. Neapsigaudinėkime: Dievas nepasityčiotinas yra. Nes ką žmogus pasės, tą ir surinks, nes kuris žmogus sėja savo kūne, tas ir surinks iš savo kūno supuvimą; kuris gi sėja dvasioje, tas iš dvasios surinks amžiną gyvybę. Darydami gi ge-

EVANGELIJA

Luk. 7, 11—16

ANUO metu Jėzus ėjo į miestą, kurs vadinosi Naimas: draug su juo ėjo Jo mokytiniai ir skaitlinga minia. Prisiartinant gi Jam prie miesto vartų, štai buvo išnešama numirėlis, vienatinis sūnus savo motinos, o ta buvo našlė; draug su ja ėjo didelė miesto minia. Pamatęs ją Viešpats, gailestingumo sujudintas delei jos, jai tarė: Neverk! Ir Jis prisiartino ir prisilietė neštuvų. (Tie gi, kurie nešė, sustojo). Tuomet Jis tarė: Jaunikaiti, sakau tau, kelkies. Numirėlis atsisėdo ir ėmė kalbėti. O Jis atidavė jį jo motinai. Visus gi apėmė haimė, ir jie garbino Dievą, sakydami: Didis pranašas kilo mūsų tanpe, ir Dievas aplankė savo tautą.

ra, nepavargkime, nes savo laiku rinksime nepavargdami. Taigi, kol turime laiko, darykime visiems gerai, labiausiai gi tikėjimo namiškiams.

Vienas Iš Mirusiųjų

IŠBALUSIU veidu ir drebančiu nuo silpnumo ir šalčio kūnu Jonas Nicholson stovėjo siauroje gatvelėje prieš didžiulius ligoninės vartus Atlanto valstybėj, Amerikoje. Prieš 5 mėnesius jis kaip valkata, "zūkio bilietu" Georgia valstybėj važiavo traukiniu, ir įvykus traukinio katastrofai, buvo sunkiai sužeistas. Patekęs į ligoninę, jis tik dabar tebuvo iš jos paleistas, nebežinodamas, kur eiti ir ką bepradėti.

Lygiai 10 metų buvo praėję nuo to laiko, kai jis pabėgo iš Sing Sing, kriminalistų kalėjimo, kur jis buvo visam amžiui nuteistas kalėti.

Dešimtį metų slapstydamasis po pietines

valstybes, nuolatinė haimė, kad kas jo nepažintų, pagaliau baisus ir vargingas jo, valkatos, gyvenimas, buvo visiškai jį permainęs! Pati Sing Sing kalėjimo administracija bei sargai, dabar jo nebepažintų, nors jis ir pats pas juos nueitų!...

Iš sveiko, energingo vyro, stambaus Virginia valstybės tabako plantacijų ir South Carolina avižų ir bovėlnos augintojo saviniko, dabar beliko tik skeletas.

Jis ėjo tolyn...

Jo galvoje kaip žaibai pynėsi kryžiausos mintys. Pirmiau jis draugų būrio apsuptas, puikiais laivais važinėjo į Europą, lankė Paryžių ir kitas garsias vietas. Garsiuose New Yorko viešbučiuose visų mylimas ir gerbiamas ištisas dienas ir naktis įvairiuose poky-

liuose jis praleisdavo, su savo mylima žmona ir 2 mažom dukrelėm laimingai pertekliuje gyveno.

Tai buvo auksinės jo gyvenimo dienos! O dabar, beiko tik auksinė jų atmintis!...

Gyvendamas taip dideliame pertekliuje, jis įpuolė į didžiausią melaimę: jis pamiršo Išganytojo žodžius: "Budėkite ir melskitės! Nes dvasia, tiesa, yra stipri, bet kūnas silpnas".

Jo sielos priešas — velnias visoje savo galybėje stoji prieš jį į kovą. Ir tą kovą jis laimėjo. Jis pastatė kituomet buvusį taip dorą ir visų gerbiamą pramonininką į nedorybių kelią ir tiek jame užgrudino, kad šis į nieką neatsižvelgdamas, vis tolyn ir tolyn juo ėjo. Bedraugaudamas su įvairiais ištvirkėliais, tikėjimo ir doros nustojusiais žmonėmis, jis tiek žemai nupuolė. Neveizint į išmintingus savo žmonos perspėjimus, ašaras ir maldavimus liko paskutiniu žmogumi. Bešėldamas su savo draugais tarsį koks beprotis, jis prarado visus savo turtus, paliko savo žmoną ir mažas dukreles varge. Neturėdamas iš ko toliau gyventi, prisidėjo prie kriminalistų ir plėšikų gaujos.

Vieną naktį New Jersey priemiesty New Yorke besiruošiant jam su draugais susprogdinti Lorilland kompanijos raštinėje esančią plieninę spintą, Nicholsonas pajuto tamsumoje sau į gerklę įremtą šaltą policininko revolverio tūtą. Kaip žaibas griebė už policininko ir laimingai iš jo atėmė ginklą. Ant rasis ten buvęs policininkas šoko iš jo ginklą atimti.

Prasidėjo rungtynės. Pasekmė buvo ta, kad policininkas krito kaip akmuo, per galvą peršautas. Tačiau likusis policininkas, atvykus pagalbai, juos visus areštavo. Vėliau prasidėjo teisme byla, kalėjimas, pabėgimas ir visa kita, kas prie dabartinio stovio jį privedė.

Jau buvo tolokai nuo ligoninės nuėjęs staiga jis išsiėmė iš kišenės pigų veidrodėlį ir per jį pažvelgė į baisų ir sugadintą savo vaizdą.

Baisus šiurpulus kaip elektros srovė, jo kūną galingai sukratė.

— Viešpatie mano! Kur aš dabar eisiu ir ką pradėsiu!? Argi jau man nieko daugiau nebeliko, kaip tik kūno ir sielos pražūtis!?

Ne! Aš dar galiu gyventi, galiu pataisyti ir savo blogą ir nuodėmingą gyvenimą! Taip, Viešpatie, tu to nori, ir aš galiu. Aš eisiu pas savo žmoną ir dukreles, pulsiu kai paklydėlis sūnus į kojas! Jos mane neatmes... — kalbėjo pats į save.

— Bet žmona mane tematė tik prieš 10 metų paskutinį kartą, aplankydamą mane Sing Sing kalėjime. Dukrelės mane tematė tik prieš 12 metų. Per tą visą laiką jos jokių žinių apie mane neturėjo... Žmona ir dukrelės laiko mane seniai mirusiu... O jei pamatytų, tai sakytų kad tik mano dvasią be-matą!...

— Eisiu, nors kažkas man būtų daroma! — tvirtai pagaliau pats sau tarė.

II

Daug savaitių praslinko, kol vieną miglotą rudens vakarą, bepavargėliaudamas jis pasiekė New Yorką. Greitai nusiskubino į Harlem priemiestį, kur gyveno jo mylima žmona. Surado tą gatvę ir namą. Pasirodo, kad ji tik į antrą namo aukštą persikėlus. Kaip vilyčia jis šauna laiptais aukštyn... Žiūri į vienas, į antras duris...

"Ponia Emilija Nicholson našlė", pamato jis parašą... Kraujas sustingsta jo gyslose...

Aplinkui visur tyla... Lyg stabo ištiktas jis stoji prie durų ir klausosi...

Jis girdi savo mylimos žmonos balsą! Girdi juokaujas kažkoks jaunas vaikiną, krykščia jo dukrelės, pagaliau rimtai kalba koks senelis, matyti, kunigas.

Jis klauso įtempęs visas savo jėgas. Iš bendros jų kalbos jis supranta, kad rytdieną kalbama apie vyresniosios jo dukters vestuves.

Staiga visų kalba nutrūksta... Girdėti, kaip visi eina į užpakalinį namo kambarį...

Žaibo greičiu jis nubėga žemyn į namo užpakalį, ugnegesių kopėčiomis užsilipa ant antro aukšto namo galerijos, pribėga ties jos langų ir pro lango nepilnai užleistas užlaidas, kvapą sulaikęs, atsarkiai stebi į kambarį...

Kambario viduje pasirodė elektros lemputių šviesa. Pirmiausia įėjo jo žmona, paskiau dukrelės, kurias kaip per miglą jis vos begali pažinti, gražus ir energingas būsimasis jo žentas, pagaliau senelis kunigas.

Jis tuoj pažino, kad tai yra kun. Kelly,

Šv. Stepono bažnyčios iš 38 gatvės. Jis prieš 25 metus jį su jo žmona šv. moterystės ryšiu surišo.

Ant sienos ties stovinčia gerokai pasenusia ir suliesėjusia, bet rimtu veidu, savo žmona, jis matė juoduose rėmuose nedidelį savo paveikslą, po kuriuo jis vos įstengia įžiūrėti parašą:

“Jonas Nicholson 1879 — 1917 m. Saldžiausias Jėzau! pasigailėk mano mylimo vyro sielos, kurs pats per savo kaltę, pradžudė savo gyvenimą...”

Jo akyse pasidarė tamsu, ir daugiau jis negalėjo skaityti.

Valandėlę jis stovėjo lyg suakmenėjęs. Paskiau pamatė kaip visi suklaupė prieš nedidelį švenč. V. Jėzaus Širdies altorėį. Kunigas palengvėle užgiedojo giesmę. Visi garsiau ją pakartojo. Paskiau visi kambarių esantieji, sekdami savo dvasios vadą, pradėjo balsu į švenč. Jėzaus Širdį melstis, ypačingai jaunavedžių porėlė. Jie nuolankiai prašė V. Jėzaus palaimos būsimame savo gyvenime.

Jis neišsilaikė. Nejučiomis rankomis sugriebė induose ten augančias palmes, kurių palietimas sukėlė nemažą šlamėsi, o iš skausmo pusiau surakintų jo lūpų pasigirdo pusėtinas sudejavimo balsas.

— Kas čia!?! — pašokę ant kojų kunigas su jaunuuju, paklausė.

— Tai, tur būt, vėjas, ar kokia katė... — ramiai atsakė Nicholsonienė.

Jis kiek nusigando ir dar glaudžiau prie sienos prisispaudė.

Bute esantieji nieko nepamatė, vėl suklaupė baigti savo maldų.

Tuo momentu jo sielos gelmėse pasigirdo du skardūs ir vienas nuo kito kiek skirtingi balsai :

— Eik vidun! — sakė jam pirmasis. — Jų meilė ir gailestingumas, pasaldins tavo gyvenimo kartybes, o jų saldi paguoda, pagydys visas tavo kriminalinio gyvenimo nusidėjimų sielai padarytas žaizdas.

— Eik šalin! — dar skardžiau atsiliepia antrasis. — Dar ne laikas! Matai, kad jie džiaugiasi tik tavo atmintimi. Ta moteris slepia nuo savo vaikelių tikrąjį tavo gyvenimo veidą. Tačiau ji tave myli. Jie meldžiasi už tavo vėlę. Jie tiki ir sako, kad tu

seniai miręs... Jie mano, kad jiems besimeldžiant, jų tarpe esi ir jų maldų reikalauji... Dabartiniu savo pasirodymu tik nereikalingai juos išgąsdintum... Pirma eik ir pasirodyk Sing Sing kalėjimo gubernatoriui, iš kur tu pabėgai. Te pirma jis tave nubaudžia už pabėgimą, jei bus reikalinga, o paskui viešai paskelbia, kad tu esi dar gyvas! Paskiau pataisyk savo nuodėmingą gyvenimą. Prašyk Dievą pasigailėjimo, daryk už savo nuodėmes atgailą, o tik paskiau kreipkis prie jų.

Kaip kardu pervertas, jis pašoko nuo galerijos, nulipo žemyn, niekeno nepastebėtas nubėgo pas jos duris, atsiklaupė, padarė šv. Kryžiaus ženklą pats ant savęs ir kambarių besimeldžiančių, pats trumpai pasimeldė, karštai pabučiavo durų rankeną, kurią taip brangios jo žmonos ir dukrelių rankos taip dažnai spaudė, ir kaip rytmečio rūkas pranyko...

III

Praėjo keliolika mėnesių laiko. Jis visa išpildė ką jam antrasis jo sielos balsas tuomet sakė.

Vieną dieną šv. Stepono bažnyčioje turėjo būti apvilkti Trečiojo šv. Pranciškaus ordino atgailos rūbu diktokas būrelis vyrų. Nuvyko į bažnyčią pasimelsti ir Nicholsonienė. Vos nesuriko iš džiaugsmo ir susijaudinimo pamąčiusi, kai senelis provincijolas, tarp kitų vyrų apvilko Trečiojo šv. Pranciškaus ordino atgailos rūbu ir apjuosė balta juostele ir vieną, kaip ji sakydavo, iš mirusiųjų. Tai buvo jos mylimas vyras Jonas Nicholson.

Vos tik pasibaigė pamaldos, ji virpančia iš džiaugsmo širdimi ir pilnomis ašarų akimis prišokusi jį pasveikino. Savo dukrelei ji paliepė kuo greičiausia bėgti namo ir priuošti kambarį, kol jiedu pareis. Eidamas namo, tas buvęs didelis kriminalistas, nusidėjėlis ir paklydėlis, dabar palikęs šv. atgailos sakramentu apvalytas nuo nuodėmių, tyras ir skaistus kaip kūdikis po šv. krikšto iš laimės, džiaugsmo ir susijaudinimo nieko su savo žmona negalėjo kalbėti.

Įėjęs į savo namus į tą patį kambarį, kuriame jis prieš keliolika mėnesių virpančia savo širdimi matė savo šeimynėlę besimeldžiančią, jis rado uždegtas 2 žvakes, gražiai

papuoštą švenč. V. Jėzaus širdies mažą altorėlį ir jo belaukiančius savo vyresniąją dukrelę ir žentą. Jis klaupėsi ant kelių ir tyliai ir ilgai su savo šeimynėle meldėsi.

Tai buvo laimingiausia jo gyvenimo vandeniu.
J. Butkevičius

KAS SVARBIAUSIA?

Kartą į Paryžių atvyko vienas kilnus anglas, protestantas, susipažinti su Gailistingųjų Seserų Ordeno vidaus santvarka. Mat, jis buvo sumanęs ir savo tėvynėje įkurdinti panašią moterų draugiją, tik protestantiškais pagrindais, kuri dirbtų artimo meilės darbus. Tą savo sumanymą anglas išdėstė vienam Paryžiaus katalikų dvasininkui. Jūdviejų pasikalbėjimas buvo maždaug toks.

— Aš Jums pavydžiu, kad Jūs turite Gailistingąsias Seseris. Ar nebūtų naudinga panašią draugiją įsteigti ir Anglijoje? — tikėdamasis nuoširdaus pritarimo, paklausė anglas.

— Be abejo, labai naudinga. Tai teikia neapsakomai daug gero! — patvirtino kunigas savo svečio nuomone.

— Tat, sakykite man, nuo ko turiu pradėti?

— Mūsų sesers išsižada pasaulio.

— Būtų galima tokių ir pas mus surasti.

— Jos padaro neturto, skaistybės ir paklusnumo įžadus.

— Tai jau kiek sunkesnis dalykas; bet su gerais norais, manau, gal bus kaip nors ir tai pasiekama.

— Na, be to, mūsų sesers gan dažnai atlieka išpažintį.

— Mes irgi galėtumėm panašias dvasines pratybas įvesti.

— Bet, juk, Jūs negalite nuodėmių atleisti, kas labai padeda ateityje nugalėti sielos priešus. Pagaliau, Jūs neturite svarbiausio dalyko, būtent dažnos šv. Komunijos, kuri mūsų seserims yra neišsemiamu jėgų šaltiniu.

— Dabar tai jau žinau, ko mums reikia! — tarė susimąstęs anglas. — Kad mano sumanytoji Gailistingųjų Seserų Draugija būtų tikrai naudinga, sesers turi būti katalikės.

— Čia ir glūdi visa paslaptis. Jūs ją at-

spėjote! — atsakė dvasininkas ir ėmė jam aiškinti, kokių didvyrių ir dvasios galiūnų yra išauklėjusi Katalikų Bažnyčia net pačiais paskutiniais laikais, stiprindama tuos drąsuolių būrius prie Dievo Stalo. Ilgai klausėsi tas geros valios žmogus kunigo žodžių. Dievo malonų ėmė galingai veikti jo sielos gelmėse. Tada jis staiga sušuko:

— Tikėjimas, kuris silpniems kūriniams teikia tiek jėgos, turi būti tikras! Ir aš būsiu katalikas!

Tai buvo paskutiniai anglo žodžiai, kuriuos jis netrukus savo gyvenime ir įvykdė.

S. Raulinaitis

Su Kryžium Ant Pečių Net Į Jeruzolimą

V IENAS 57 m. Karmelitų ordino broliukas iš Vallisoletto, Ispanijoje, 1643 m. užsidėjo ant pečių sunkų kryžių ir iškeliavo į Jeruzolimą. Kelionę atliko pėsčias iš Ispanijos per Genuą į Rymą, o iš ten taip pat pėsčias į Veneciją, Venecijoje sėdo į laivą ir nuvažiavo į Šventąją Žemę. Nuvykęs į Jeruzolimą, užnešė savo kryžių ant Kalvarijos kalno ir įsmeigė į žemę. Paskui pasiėmęs vėl tą kryžių ant pečių, aplankė dar kitas svarbias vietas Šventoje Žemėje: Betliejų, Nazaretą. Paskui laivu nuvažiavo į Triestą, o iš čia pėsčias į Rymą, ir vidury žiemos grįžo į Ispaniją. Tas kryžius, popiežiaus pašventintas, buvo pastatytas Karmelitų bažnyčios didžiajame altoriuje.

Šis broliukas, nešdamas tą kryžių, turėjo nukęsti labai daug nemalonumų: policija dažnai įmesdavo jį į kalėjimą. Visokių kliūčių darydavo maito valdininkai, mahometonai, žydai. Žioplių minia sekė paskui ir ne kartą apmėtė akmenimis. Be to, ir oras visoks pasitaikydavo: čia karšta, čia šalta, čia lietus. Bet vienuolis broliukas visuomet buvo linksmas, nes kentėjo dėl Kristaus meilės.

Ir mes savo kasdieninius kryželius ir nemalonumus kantriai turime kęsti dėl Kristaus meilės. Nebūtinai mums eiti kur į Jeruzolimą, ar į Kalvarijos kalną — užtenka mums kasdieninių vargų ir rūpesčių, tik jie reikia su meile pakelti.

Ir Taip Susitiko Du Šventieji Tėvai

GATVĖ vieno bažnytkainio šiaurinės Italijos gražioje lygumoje, kur yra garbingų to krašto vyrų giminė garsioji Lombardija, kartą ėjo tvirtais žingsniais jaunutis kunigas. Jis neseniai dar priėmė kunigo šventinimus ir buvo tik ką po primicijos. Savo atostogų laiką jis norėjo ilgiau panaudoti kelionei ir buvo pasiruošęs keliauti pėsčias, nes labai mėgo pasigrožėti ir pasiklausyti, ką kalba žmogaus sielai atbundanti pavasario gamta. Jo gimtasis Milanas buvo netoli nuo Paduos apylinkės, kur šventasis Antanas savo didžiais darbais plačiai buvo pagarsėjęs. Tai į čia jaunas kunigas kreipė savo kelionės tikslą: jis norėjo ir siekė pamatyti to didžiojo šventojo gyvenimo vietas ir jį čia pagarbinti ir pasisemti sau ateičiai reikalingos dvasiai stiprybės.

Kelias ėjo per miestus ir kaimus, kur galėjai sutikti daugybę gražių prisminčių dalykų. Su pilnu jaunystės įdomumu jaunas mūsų piligrimas stebėjo aplinkumą ir atidžiai sekė akimis kiekvieną daiktą, kiekvieną kultūros ir meno pobūdžio paminklą ar paveikslą; gautus išpūdžius giliai dėjosi į savo sielos pažinimo lobyną ir kantriai mokėsi geriau pažinti savo gimtąjį kraštą. Kelionės dienos laiką jis pasiskirstydavo taip, kad patirtus svarbiausius išpūdžius ir žinias tuojuo galima būtų, sustojus kur nors įtraukti į savo dienyną. Jis mėgo lankytis pas visuomenės atskirus asmenis, su kuriais noriai ieškojo palaikyti pažintį. Prakilnus kunigas ir vyras niekad nepraleidžia progos patsi pasimokyti iš kitų patyrimų ir žinymų.

Taip bekeliaudamas, jis įžengė į Mantua. Šį kartą labai anksti atlaikė bazilikos bažnyčioje šv. Mišias. Išeidamas ir padėkodamas, jis užklausė zakristijoną, ar vyskupas kiekvieną priima bet kokių laiku ir ar jis negalėtų su juo pasimatyti. — Žinoma, — atsakė šisai. — Vyskupas kiekvieną priima ir Tamstos Prakilnybę taip pat mielai priims. Jis gyvena čia pat netoli nuo bažnyčios po dešimės, — mandagiai kalbėjo baž-

nyčios tarnas, nurodydamas linkmę.

Apie šio vyskupo gerumą mūsų jaunasis kunigas jau buvo girdėjęs anksčiau ir žinojo jį esant labai didelį mylėtoją žmonių sielų. Visada jis buvo nusizėminęs ir be jokios puikybės; jo gilus pasišventimas ir atsidavimas kilniam ganytojiškam darbui kiekvieną pritraukdavo prie savęs; ar būtų vargšas ar didžturtis — visiems jis lygiai su karšta artimo meile troško patarnauti ir padėti. Tas vyskupas buvo Giuseppe Sazto, kuris vėliau per Dievo malonę tapo pašauktas į aukščiausiąją bažnyčios valdžios vietą ir vadinosi popiežius Pijus X. Tai prie šio vyskupo ėjo mūsų jaunasis kunigas, nereikalaudamas daugiau jokių nurodymų ir paskyrimo iš anksto audiencijos. Jis ėjo drąsiai ir tiesiai nurodyta kryptimi, giliai mintyse apmąstydamas, ką turėsiąs kalbėti į Jo Ekscelenciją ir kaip laikytis prieš jo asmenį, kad geriau suprastų jo pamokymo žodžius ir vertai priimtų palaiminimą.

Buvo ankstybas rytas. Ką tik patekėjusi saulė dar nespėjo nudžiovinti nakties rasą. Galingų kaštanų paūksnėje tarp gausingų pietų krašto medžių žaliuynų dar dunksojo tamsa. Tik viršūnėse medžių ir aukštų katedros bokštų stiebuose galėjai įžiūrėti, kaip žaidė saulės spinduliai; kas kart vis labiau apimdami miegustą žemės paviršių, jie stengėsi išiveržti į visus pakampus ir visus pamyluoti, paglostyti savo gaivinančios šviesos jėga.

Kunigas patsai atsidarė sodelio vartus, užlipo laiptais aukštyn ir perėjęs per koridorį įėjo į vyskupo rūmus. Čia buvo kapų tyla: jokios gyvos dvasios, jokio šlamesio! Tik gerai įsiklausius, už sienų plačios salės buvo girdėti neaiškus kažin koks sukamo aparato urzgimas, tylus ūžimas. Svetys keleivis, tyliai perėjęs per salę ir prie gretimų durų nedrąsiai pasibeldęs, išgirdo balsą: "Prašau". Keleivis pravėrė duris ir atsiradęs netikėtai virtuvėje, ir pamatė prie mūro bestovintį pagyvenusį dvasininką su gerokai pražilusiais galvos plaukais ir kavos malūnėliu rankose, matyti, pasirengusį

pusryčiams pasigaminti kavą.

— Ač! atsiprašau tamsta, — lyg sumišęs ištare įėjusis pakeleivis. Aš matyti būsiu apsirikęs, per kur įeiti. Šiame rūme nesu dar buvęs ir todėl klaidingai pakliuvau į virtuvę. Labai atsiprašau už mano sutrukdyimą.

Išblyškęs dvasininkas, laikydamas rankoje kavos malūnėlį, maloniai nusišypsojo jaunam kunigui ir užklausė, ko pakeleivis ieško surasti.

— Aš matote, tamstos, norėčiau gerbiamą poną vyskupą sulaukti.

— Aa, tai dabar vyskupas būsiu aš patsai, labai prašau tamstą, prašau įeiti.

Įėjusis nustebė dar labiau ir priklaupęs pabučiavo į žiedą vyskupui, kurio iki šiol nepastebėjo.

— Labai nužemintai atsiprašau Jūsų Ekscelenciją už mano neakylumą; man pasidarė labai gėda ir nemalonu, kad aš negalėjau anksčiau tai pastebėti ir nepažinau tamstos.

— Tai menkniekis! Kaip tik laiku pakliuvai. Aš nevisai gerai suprantu, kaip reikia apseiti su šiuo kavos malūnėliu ir nemoku jį užtaisyti.

Ir jis atsisėdo šalia keleivio; jo abi sesers šeiminkės buvo išėjusios į bažnyčią: jis norėjo patsai sau pamėginti pasigaminti kavos, bet naujos konstrukcijos malūnėlis neprityrusiose rankose sunkiai sukasi.

— Gal tamsta, mano jaunas drauguži, galėtum man pagelbėti, — kreipėsi jis į svetimąjį, rasi tamsta suprantį, kaip veikia tas naujas malūnėlis?

— Taip, Jūsų Ekscelencija! Aš kaip tik tokį patį patsai turiu. Duok man jį. Štai žiūrėkit, va... šis dalykėlis taip, o tas šitaip ir... dabar jau gatava, lengvai galima sukuti...

— Ištiesų tamsta, geras meisteris. Dėkui. Bet pasakyk tamsta, ar jau atlaikėi šandie šv. mišias?

— Taip! neseniai atlaikiau Bazilikoje.

— Labai pagirtina! Tad prašau dabar išgerti su manim drauge po gurkšnį kavos. Ir iš kur tamsta esi? Ne, palauk aš noriu tai pats atspėti. Iš kalbos panašus esi į lombardietį, ar nebūsi tik iš kur nors tolimesnės šiaurinės Lombardijos dalies?

— Teisybė, Ekscelencija, aš esu iš Milano apylinkės.

— Taip aš ir maniau. Bet dabar sakyk, tamsta, kaip atkeliavai į Mantuą ir į kur pasiryžęs keliauti?

— Aš keliauju pėsčias į Paduą prie grabo to didžiojo Šventojo. — Taip jau iš jaunystės pripratau ir užsigrūdinau, kad tas man ir mano kunigystei nei kiek nekenkia. Suprantama, kelionėje aš aplankau žymesniausias bažnyčias ir ten pasimeldžiu ar šventąją auką atnašauju.

— Bravo, bravo! Matyt, tamsta turi dar jaunas stiprias kojas ir gerus sveikus plaučius.

Vyskupas nutilo valandėlę. Paskui jis vėl klausinėjo:

— Bet Mantua yra gerokai iš kelio į šoną ir tamsta be reikalo būsi padaręs pusę kelionės.

— Tai menkniekis, Jūsų Ekscelencija! Aš tyčia pasukau savo kelią pro Mantuą, kad plačiau pažinčiau kraštą, o ypač aplankyti norėjau Jūsų Ekscelenciją.

— Mane aplankyti? Tu vargšas! Kas per priežastis tokia svarbi galėjo būti?

Taip juodu sėdėjo prie sūrio ir kalbėjosi apie įvairius bėgančius dalykus. Vienas tėviškai pasakojo apie savo dieceziijoje vykstantį sielų išganymo darbą ir apie gyvenimo vsokius rūpesčius. Kitas energingai dėstė savo sumanymus ir planus apie kunigystės darbuotę ir jos praktumą ir nuoširdžiai pasakojo apie savo gimtąjį Milaną ir prisiminę juokingus nuotykius iš savo jaunystės mokslo dienų, linksmai juokavo ir džiaugėsi.

Širdingą nuotaiką ir pašnekėsi nutraukė sugrįžusios iš bažnyčios į virtuvę vyskupo sesers, kurios tuojau puolė sveikinti savo brolių ir linkėti jam geriausio ryto. Jaunas kunigas iš lėto pakilo atsisveikinti.

— Atsiprašau, Jūsų Ekscelencija, gal aš savo pasakojimais jums jau nusibodau ir leisite padėkoti ir atsisveikinti.

— Apie tai nei nesvajok! Priešingai, aš esu patenkintas ir dėkoju už aplankymą. Džiaugiuosi, matydama jūsų pasišventimą kunigystei ir didelį norą išganyti žmonių sielas. Atsilankykite dar kartą į Mantuą ir

KRISTUS ŠEIMYNOSE

Ko negali žmogus savyje ar kituose taisyti, tą privalo kantriai nukęsti, kol Dievas kitaip neatmainys. (Apie Kristaus sekimą).

KAIP daug yra šeimynų, kur būna vien tik barniai ir neapykanta. Dėl mažmožio keikiamasi ir baramasi. Mažiausias nepasisekimas, ir jau visas pragaras pakyla. Tačiau Kristus iš šeimynų visai ko kito reikalauja ir jas ragina prie kilnesnio ir broliškesnio sugyvenimo. Tiesa, sunku sutaikyti tuos dalykus, kad visur viešpatautų taika ir ramybė, bet galima. Čia prisiminkime tik vienos šeimynos gyvenimą. Nereikia imti iš tisi metai, bet tik atskiras nuotykius.

Vienoje šeimynoje paskui viena kitą susirgo trys sesers sunkia liga. Tarnaitė budėjo kiekvieną naktį prie jų lovų, slaugė jas, nepaisydama savo sveikatos ir ligos pavojaus. Per visą dieną dirbusi kitus darbus, nebekali išturėti ant kojų ir visai nuvargusi, seserims ligonėms aptilus, gulasi į lovą.

Vyresnioji ligojė sako: "Ta Ona tai visada save lopina! Ar reikėjo jai dar atsigulti

(Tęsinys iš 7 pusl.)

atsiminkite mane; man tamsta esi labai malonus.

— Tai bus man didelė garbė! Mano visuose pergyvenimuose Manutė ir susitikimas su Jūsų Ekselencija visad paliks atmintyje neišdildomai ir bus man viena iš gražiausių ir maloniausių mano gyvenime praleistų valandėlių. Tamsta esi Dievo pašauktas aukštesniam...

— Tyliau tyliau, Mantua yra mano antra tėvynė, ir aš čia norėčiau būti palaidotas. Gyvuok sveikas ilgai. Bet pasakyk meldžiamasis, kuo tamsta vardu,

— Achilles Ratti — Jūsų Malonybe.

Gyvuok, ponas Ratti, ilgus metus ir geras Dievas tegul visad būna su tavimi.

Ir vyskupas ištiesė ranką laiminimui. Achilles Ratti buvo vėliau popiežius Pijus XI.

Tai taip tąsyk prie kavos malūnėlio susitiko du būsimi popiežiai. **H. F. (P. P.)**

ir palikti mus, kai mes ypatingai reikiamos prižiūrėti? Tinginė"...

Antroji sako: "Tegul ji kelias. Kitaip, mums tokių tarnaičių nereikia".

Tačiau trečioji sesuo ligonė, buvo namuose šilima ir šviesa, tikras broliško sugyvenimo pavyzdys. Ligos nuvarginta ir nebegalėdama tvirti iš tų seserų žiaurumo, tarė: "O, gaila, kad mus viena motina pagimdė. Jūs, sesutės, argi neturite meilės ir dėkingumo jai už tokį jos sąžininkumą. Man baisu pamąščius apie tą vargšę tarnaitę".

Kristus tai trečiajai ligonei kalba į širdį nenustoti to geraširdiškumo ir artimo meilės bei užuojautos dvasios. Jos vidujinis balsas šaukia ir kitas seseris susiprasti. Per maldą ji prašo Visagalio malonės, palaiminimo savo seserims.

Nuvargusios ligonės sumigo. Vargšė ilsisi. Geroji ligonė sapnuoja: "Būk kantri, mano mieloji duktė. Atleisk sesutėms, nes jos nežino, ką daro. Žinok, kad mano karalystė nėra keikiama, plakama ar barama. Tavo sesutės yra didžiausios vargšės. Jos užmiršo mane, jos mirė... Nesigėdink dėl giminytės. Tie, kuriems Tėvas davė pažinimą, turi ne teisti kitus, ne smerkti jų pasielgimus, bet atgailoti už juos. Tai yra vienintelis kelias, kurio aš atėjau parodyti. Tai yra kelias, kuriuo šeimynose galima taikiai gyventi. Tai yra tavo kryžius, gyvenimo vargas; bet kas kantriai neša savo kryžių, tas yra mano mokytinis". Ji sapnavo. Jai kalbėjo Kristus, kuris vargo ir kentėjo už visą žmoniją. Kuris savo meilę parodė mirdamas už visus ant kryžiaus.

Taip Kristus šeimynose griaua ir naikina neapykantą, duoda ramybės dvasią ir sustiprina bei atnaujina brolišką meilę. "Kas paskui mane seka, nevaikščioja tamsybėse".

"Kristaus Karaliaus Laivas"

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis

2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c
Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

MŪSŲ ŠVENTASIS TĒVAS

“Tu Petras, ir ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos negalēs. Tau aš duosiu dangaus karalystēs raktus; kā tu suriši žemēje, bus surišta ir dangujē, ir kā tu atriši žemēje, bus atrišta ir rdanguje” (Mato 16, 18-19).

“Simonai, Simonai! Štai, šetonas reikalavo jūsu, kad persijotų jus, kaip kviečius. bet aš prašiau u žtave, kad tu nenustotumei tikėjimo; todėl tu kada nors apsigrēžēs stiprink savo brolius” (Luko 22, 31-32).

“Taigi, ir dabar sakau jums: Atstokite nuo šitų žmonių ir paleiskite juos; jei tas sumanymas ar darbas iš žmonių, jis iširs; bet jei jis iš Dievo, jūs negalēsite jo išardyti” (Apd. 5, 38-39).

Popiežius yra visų katalikų tėvas ir vadas. Jis yra regima Bažnyčios galva, Kristaus pavaduotojas šioje žemėje. Jis turi teisę viso pasaulio katalikus valdyti, tvarkyti ir pamokyti.

Popiežius yra visų katalikų tėvas ir vadas. Jis yra regima Bažnyčios kalva.

Yra vienas Dievas, vienas Kristus, viena Bažnyčia ir vienas tos Bažnyčios valdytojas. Kur Petras, ten tikroji Bažnyčia. Kur Bažnyčia, ten nėra mirties, bet yra amžinas gyvenimas.

Keista išrodo viena tiesa, bet gyvenimo faktais įrodyta tiesa: kas nepripažįsta popiežiaus autoriteto ir prieš jį nusistato, atkrinta ir nuo pačios Krikščionybės. Nelogiškas išrodo tas reiškiny, bet gyvenime taip yra. Kai tik kai kurie žmonės pradeda negerbti popiežijos, pamažu sumenkėja krikščioniškuose įsitikinimuose ir labai dažnai visai nutraukia ryšius su Krikščionyste.

Jeigu reiktų į vieną knygą surašyti visus tuos nuopelnus, kuriuos popiežija yra padariusi žmonijos gerovei, kultūrai, civilizacijai, turėtume prirašyti didžiausius tomus. Pastaraisiais laikais pradėjo atsirasti duobkasių, pradėjusių ieškoti dulkių po apaštaltų sosto kojomis. Tomis dulkėmis jie sten-

giasi apiberti visą apaštaltų sostą, ar tai praity, ar dabarty. Bet šitaip elgtis gali tik žmonės labai menko išsilavinimo arba turį tam tikrų pašalinių minčių. Nuoširdiems katalikams ir tiesą mylintiems žmonėms popiežija buvo ir liks žmonijos kultūrintoja ir tikrosios tiesos skelbėja, kilnios doros mokytoja.

Kuri kita institucija gali pasididžiuoti tokiomis dideliais kultūriniais laimėjimais, kaip popiežija?

Jei nebūtų buvę popiežijos, Europa būtų likusi despotų sunaikintas kraštas; Europa būtų pasidariusi mongolų nudegintos dykumos.

Jei nebūtų buvę popiežių, vargu šiandien pasauly ir pati Krikščionybė dar egzistuotų. Napoleonas kartą vienam savo giminaičiui pasakė: “Ar ne tiesa, Bažnyčia gali apsieiti ir be popiežiaus?” Giminaitis jam atsakė: “Tiesa. Lygiai taip pat, kaip armija be Napoleono”.

1849 metais Montalenbertas Prancūzijos seime atstovams pasakė: “Pagalvokite: tarp Šventojo Sosto ir jūsu ar ir tarp kiekvieno kito, kas kovoja prieš Šventąjį Sostą, yra didelis jėgų nelygumas. Tas jėgų nelygumas kalba ne prieš Šventąjį Sostą, bet prieš jus. Jūs turite 500,000 kariuomenės, turite karo laivų, patrankų ir visokių šaltinių materialinėms priemonėms pasigaminti. Gerai. Popiežius viso to neturi, bet jis turi kai ką, ko jūs neturite: moralinę jėgą; jis turi valdžią sąžinėse ir valdžiose, o jūs tos valdžios neturite. Ta popiežiaus moralinė jėga yra nemirtinga”.

1924 metais Londone buvo taikos kongresas. Susirinkime vienas nekatalikas sušuko: “Paminėkite man žmogų, kuris tiek būtų pasidarbavęs taikos labui, kiek tai padarė popiežius!”

Romos katakombose atrasta viena lempelė su parašu: “Petras nemiršta”. Tai vienintelė institucija, turinti nemirtingumą šioje žemėje.

Kun. J. Stankevičius

ŠV. POVILAS IR JAUNIMAS

ŠVENTO Povilo gyvenimas daugeliui jaunuolių gali būti gyvenimo pavyzdys.

Šv. Povilas Tarse (Mažonoje Azijoje) išėjo pradžios mokyklą ir išmoko amato (iš ožkų vilnų dirbti šėtroms padangtes). Jeruzalėje išėjo aukštąją rabinų mokyklą. Po to, kai kurį laiką darbavosi savo tėviškėje. Kai išgirdo, kad Jeruzalėje kuriasi nauja religija, manė, kad ta religija yra klaidinga ir iš Mažosios Azijos atvyko į Palestiną tos naujosios religijos persekioti ir skelbti savo pamiltąją tiesą. Bet kai prie Damasko vartų susitiko Kristų ir tą Kristų daugiau pažino, pasidarė didžiausias to Kristaus apaštalas. Tuo būdu Povilas visiems amžiams pasidarė pavyzdys, kaip reikia mylėti tiesą ir kaip reikia išsižadėti klaidų. Kai tik Povilas pamatė savo klaidas, tuojau jų klaidų išsižadėjo. Panašiai turi elgtis ir kiekvienas žmogus.

Kol Povilas Kristaus nepažino, tol tą Kristų persekiavo. Kai tik Kristų pažino, pasidarė didžiausias to Kristaus apaštalas. "Bet kas man buvo pelnas, tai dėl Kristaus palaikiau nuostoliu. Taip, aš visa laikau nuostoliu dėl kilnaus pažinimo mano Viešpaties Jėzaus Kristaus. Dėl jo aš išsižadėjau visko ir laikiau lyg mėšlu, kad laimėčiau Kristų" (Pilyp. 3, 7-9). "Aš dėkoju patvirtinusiui mane mūsų Viešpačiui Kristui Jėzui, kad laikė mane ištikimu, paimdamas į tarnystę, mane, kurs pirma buvau piktžodžiautojas, persekiotojas ir prispaudėjas; bet aš radau Dievo pasigailėjimo, nes dariau nežinodamas, netikėjime" (1 Timot. 1, 12-13). "Nes Kristaus meilė verčia mus" (2 Kor. 5, 14). "Nes jei aš skelbiu Evangeliją, nėra man iš to garbės; tai yra mano pareiga, ir vargas man, jei aš neskelbčiau Evangelijos!" (1 Kor. 9, 16). "Graikams ir barbarams, išmintingiems ir neišmintingiems aš esu skolininkas" (Rom. 1, 14). "Dievo malone aš esu tai, kas esu, ir Jo malone nebuvo manyje bergėdžia" (1 Kor. 14, 10).

Šv. Povilo raštai yra išversti į visas pasaulio kalbas ir patenkiina visokius protus. Kai skaitome jo laiškus, prieš mus atsistoja pirmą kartą Krikščionybė; prieš mus atsisto-

ja kilni šv. Povilo asmenybė, kuri viską pavergia Kristaus tarnybai. Pavergia tokiai tarnybai, kuri žmogaus gyvenimą ir žmogų padaro nesibaigiančiai laimingą.

Lakorderas apie šv. Povilo laiškus sako: "Kai tik kada nors skaitau Ciceroną, niekada negaliu apsieiti neskaitęs šv. Povilą. Skaitydamas visada stebiuosi, koku didingumu ir koku aiškumu Dievo dvasia pasireiškia žmogaus dvasioje. Tokiu būdu aš įsitikinu Krikščionybės šventumu, kai palyginu tikėjimo darbus su žmogiško proto darbais" **Šel:** "Povilas be Jėzaus yra niekis. Jis pasidarė visiems laikams didelis pasaulio apaštalas, būdamas Kristaus nešėjas tam pasauliui".

Povilas, tai asmenybė, iš kurios Kristus dega; tai audra, iš kurios Kristus parodo savo galybę; tai knyga, kurioje tik nukryžiuotasis Kristus viešpatauja. Jėzus yra šv. Povilo gyvenimo turinys.

Toks šv. Povilo gyvenimas turėtų būti pavyzdys kiekvienam jaunuoliui. Kiekviename jaunuolyje turėtų degti Kristus; kiekviename jaunuolyje Kristus turėtų parodyti savo galybę; kiekviename jaunuolyje Kristus turėtų viešpatauti.

Žmogus tiek yra vertas, kiek jame viešpatauja Kristus. Be Kristaus viešpatavimo žmogaus gyvenimas darosi beprasmiš.

Kun. J. Stankevičius

Gražiausias Užrašas

Vaikščiodamas po kapus, gėrėjaisi įvairiais paminklais ir kryžiais. Dar labiau mane sudomino gražūs ir prasmingi parašai, išskalti tuose akmeniniuose liudininkuose, kurie dar ilgai, ilgai bylos praeviams apie **tų mirusiųjų praeitį.** T a č i a u iš tų antraščių giliausio išpūdzio man padarė tik vienas paminklas, ant kurio buvo užrašyti tik šie paprasti, bet nepaprastai reikšmingi žodžiai: "**Pirma savęs jis pasiuntė į dangų visus savo turtus per vargšų rankas, o dabar jų nuėjo pasiimti!**"

Kad taip ir visi turtuoliai galėtų užrašyti ant savo kapų, tuomet jau ir pati žemė galėtų tapti dangaus sklypeliu.

DIEVO GAILESTINGUMAS

VIENA mergaitė, jaunystės metais žydėdama, per nedorą savo tėvo perkalbėjimą susitopė su juo pačiu paleistuvystės nuodėme. Mergaitės motina, žinodama jos nusikaltimą, labai skaudžiais žodžiais krinto ją, prikaišiodama viešai jos nuodėmę.

Mergaitė, girdėdama savo nuodėmę viešai pasakojant ir baisiai to nekęsdama, nuodijo savo motiną. Tėvas tuo kartu nebuvo namie. Pargrįžęs į namus ir supratęs tą nelaimingą priepuolį, iš kur jis kilo, dukterį ko smarkiausiai išbarė. Nelaiminga mergikė, nenorėdama to kentėti, nusiminusi nusprendė net ir tėvui sprandą atkirsti, ką tinkamu laiku atsitolinus nuo žmonių ir padarė.

Tiek nuodėmių padariusi ir taip baisiomis nedorybėmis susibiaurojusi, išbėgo į nežinomą šalį, pasiėmusi visų geriausių iš namų daiktus. Ir pasidarė velnio kėpsniu, nuodėmę prie nuodėmės rinkdama ir be jokios gėdos atsiduodama į visokius nešvarumus.

Atsitiko vėl anai vieną kartą į kažkokią bažnyčią įeiti tuo laiku, kai pamokslininkas kuo didžiausiai išaukštino Dievo gailestingumą, sakydamas ir tvirtindamas, jog nėra nė vieno nusidėjėlio taip į nuodėmes paskendusio, kuris negalėtų beturėti išganymo vilties.

Pabaigus pamokslą, po gero pasėjimo Dievo žodžio sėklos, tuojau artinas ana nusidėjėlė prie pamokslininko, klausiasi, ar tai vis tiesa, ką sakęs apie Dievo gailestingumą? Pamokslininkas atsako, jog tai yra visų teisingiausi daiktai, ir ten jau pat daugybė įrodymų tą pačią teisybę patvirtina. O ana, tai girdėdama, pradėjo sakyti:

— Susimildamas, tėtušėli, jei taip yra, išklausyk mane išpažinties, kad tokiam gailestingume pasidarytumėi man tarpininku.

Kaip aną išklausė (išpažinties), pradėjo pailgokai galvoti, kokią jai paskirti atgailą. O ana pradėjo sakyti:

— Kas tatai, tėtušėli! Jau gailestingumą taip dideliai išaukština, o man rodos dabar, jog abejoji apie mano išganymą.

— Ne taip, — atsako nuodėmklaušis, — ne taip, o duktė kaip mintyti, bet dėl didesnio tavo sielos išganymo noriu, kad rytą vėl

būtumei pamoksle. Ir tai tau skiriu už atgailą.

Ana tuo kartu, atmindama baisias savo nuodėmes, taip dideliais gailesčio, sopulių ir vaitojimo dygliais būdama suremta, iš verkimo nė iš bažnyčios negalėjo beišeiti, bet ten jau pat anielą vėlę Dievui atidavė.

Kad tai pamokslininkai pagarsino, prašė, kad vienuoliai už jos vėlę melstųsi. Bet aniems besimeldžiant, buvo girdėti iš dangaus balsas:

— Nereik už ją melstis, geriau ant temeldžias už jus. **Iš kun. J. Pabrėžos raštų**

Šventojo Arbatpinigiai

1877 m. Romoje šv. Jonas Bosko pailsęs įsėdo į labai paprastą vežimėlį ir paprašė pavėžėti. Išlipęs, šventasis kunigas norėjo duoti vežikui, be nustatytos takšos, dar ir arbatpinigių. Deja, jo piniginėje daugiau pinigų nebebuvo. “Aš už tamstą pasimelsiu”, tarė jis vežikui. “Tamsta už mane melsies? Pirma kartą tokį dalyką girdžiu. Ką man padės tamstos malda?” — “O, malda yra brangiausias turtas pasaulyje”. Vežikas susimąstė. “Kada tamsta buvai išpažinties?” — paklausė šventasis vežiką. “Ar aš? Visiškai nebeatsimenu”, — atsakė šis. Atsisveikindamas kun. Bosko tarė: “Gerai. Ateik šį vakarą pas mane. Aš išklausysiu tamstos išpažinties. Būk tikras, kad tu visiškai kitaip pasijusi”. Į pavakarį vežikas darėsi vis neramesnis. Jau visai vėlai vakare jis eina pas kunigą Bosko. Šventasis keliasi iš patalo ir išklauso jo paties malda atgaivintos sielos išsipažinimo. Atšalėlis Romos vežikas vėl pamilo malda.

“Marijos motiniškoji širdis skuba išlieti pasigailėjimą tiems, kurie to maldauja. Vienos karštos “Sveika Marijos” užtenka, kad malonės šaltinis imtų trykšti” (Ričardas de Saint-Laurenti).

Mirtis, nėra niekas kitas daugiau, kaip tik kūnui eiti poilsin, o sielai, už savo darbus atsiimti užtarnautą užmokestį.

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Indijoje Prasidėjo Masinis Grįžimas Į Katalikų Bažnyčią

Kottaro diecezijoje apsikrikštijo 800 protestantų ir indų pagonių. Kitoje vietoje grįžo katalikybėn 73 protestantų šeimos.

Indija kratosi raudonųjų agitacijos. Travancoros valdžia uždraudė darbininkų tarpe varyti komunistinę agitaciją ir raudonas vėliavas. Katalikų kongreso centrinis komitetas Malabare griežtai pasmerkė komunistinę veiklą Indijoje.

Suvažiavo Pax Romano Kongreso Atstovai

Washington. — Iš trysdešimts dviejų pasaulio valstybių suvažiavo atstovai dalyvauti Pax Romano kongrese, kuris prasidės kitą savaitę, Katalikų Universiteto patalpose. Lietuva į kongresą atsiuntė šešius atstovus. Pax Romano sąjunga yra tarptautinė studentų federacija. Kiekvienos šalies katalikai studentai turi savo federacijas; Pax Romano suriša tas federacijas į vieną bendrą organizaciją. Tai nėra taikos federacija, bet darbuojasi taikai sudarydami tarp tautų bendrą susipratimą. Katalikai studentai deda visas pastangas, kad išplatinti pasauly Krikščionybės meilę, kad sudaryti žmonių brolybę Kristuje. Jų obalsis yra: "Kristaus taika, Kristaus karalystėje". Trysdešimts dviejų tautų katalikai studentai priklauso prie Pax Romano federacijos.

Nuncijus Vokietijai Bažnyčios Reikalu

Fulda, Vokietija. — Vokietijos (įėjus ir Austriją) katalikų vyskupai čia turi konferenciją. Pranešta, kad nuncijus Vokietijai, J. E. arkiv. Cesare Orsenigo šiandien konferencijoje paskelbs savo svarbų pareiškimą apie Bažnyčios stovį Vokietijoje.

Vatikano Valstybė Turi 741 Pilietį

Paskutinė Vatikano valstybės gubernatoriaus paskelbta statistika rodo, kad dabar Vatikanas turi iš viso 741 pilietį. Vatikano gubernatūroje dar dirba 212 įvairių tautybių asmenų, tačiau jie gyvena už Vatikano sienų.

Kun. Coughlinas Smogia Komunistus Ir Nacius

Detroit, Mich. — Kun. C. S. Coughlinas per radiją kalbėdamas pareiškė, kad nuo šiol su komunistais ir naciais reikia elgtis kaip su dvyniais.

Abi biaurios valdžios sistemos susijungė savitarpiai saugoti ir ginti savo interesus, sakė kun. Coughlinas. Vadinasi, ir antikristiškos pajėgos.

Jo Šventenybė Atsišaukia Į Valdovus Ir Visus

Castelgandolfo. — Šventasis Tėvas Pijus XII per radiją atsišaukė į pasaulio valdovus ir į visus geros valios žmones šią rimtą vandeną visomis jėgomis darbuotis už taiką. Juk teisingumas neatsiekiamas smurtu, pareiškia Jo Šventenybė.

"Žmonės turi vaduotis protu spręsti savo problemas", sako popiežius. "Karai ateityje sukels tik kraujo liejimą ir mūsų tėvynių išnaikinimą. Karštai meldžiamės, kad valdovai visomis pastangomis subrustų išlaikyti taiką.

"Visa žmonija nusistačiusi už taiką. Motinų ir tėvų širdys kartu su mūsų širdimi plaka. Pasaulis reikalingas duonos ir darbo, bet ne plieno ir karo".

Atsišaukia į visus tikinčiuosius karštai melstis, kad Visagalis Dievas pašalintų karo pavojus.

Jo Šventenybė suteikė apaštališką laimėnimą pasauliui.

Mirė Arkivyskupas Edv. Roppas

Eidamas 87 metus amžiaus, mirė arkivyskupas baronas Edvardas Roppas. Velionis yra buvęs Vilniaus vyskupu ir Rusijos katalikų bažnyčios metropolitu. 1919 metais jis buvo uždarytas į kalėjimą ir nuteistas mirti. Lenkijos vyriausybei įsikišus, arkivyskupas Roppas buvo iš Sovietų Sąjungos išsiųstas.

Švč. P. Marijos Šiluvos Paveikslo Kopija, Kuri Yra Švč. P. Marijos Gimimo Bažnyčioje, Chicago, Illinois.

Švenč. Panelės Marijos Gimimo diena šiemet pripuola penktadienį, rugsėjo 8 d. Nuo ketvirtadienio, rugs. 7 d. mišparų švč. P. Marijos Gimimo bažnyčioje, Marquette Park (Chicagoj) prasidės iškilmingoji oktava arba šilinių atlydai ir baigsis rugsėjo 15 d. vakare. Per tas aštuonias dienas pamaldos bus sekantys: rytais šv. Mišios 5:30, 7, 8, ir 9 val. suma su įstatymu švenč. Sakramento. Vakara's 7:30 iškilmingi mišparai ir pamokslas. Laike šių atlydų žymus pamokslininkas misijonierius tėvas dr. K. Matulaitis, M. I. C., rytais ir vakarais sakys pamokslus. Norintieji įgyti šiluvos atlydus, turi atlikti išpažintį ir priimti šv. Komuniją, o taipgi atlankyti bažnyčią ir išklaudyti nors penkis pamokslus. Visus dvasiškius ir lietuvius katalikus kviečiu į šiluvos atlydus pagarbinti stebuklais šlovingąją šiluvos švenčiausiąją Panelę Mariją bei įsigyti saus ir sieloms skaistykloje atlydus.

KUN. A. P. BALTUTIS, kleb.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Būrys Naujų Kristaus Sužieduotinių

Mt. Providence, Pa. — Šių metų rugp. 13 d., prelatas J. Macijauskas, dalyvaujant kitiems kunigams ir skaitlingam būreliui žmonių, atliko išpūdingas įteikimo vienuoliškų rūbų ceremonijas. Aštuonios buvo įvilktos į šventą vienuolišką rūbą.

Rugpiūčio 15 d., 7 novicijatės sudėjo laikinuosius įžadus. Apeigas vedė kun. Vilku-taitis iš Cleveland, Ohio.

Vienuolika sesučių rugpiūčio 23 d. sudėjo amžinus apžadus, kurių vardai seka:

Sesuo M. Leonarda, Elizabeth, N. J., sesuo M. Leonida, Pittsburgh, Pa., sesuo M. Francida, Detroit, Mich., sesuo M. Egidia, Detroit, Mich., sesuo M. Clarita, Hartford, Conn., sesuo M. Agnella, Philadelphia, Pa., sesuo M. Angelita, Mahanoy City, Pa., sesuo M. Paschal, Chicago, Ill., sesuo M. Konrada, Shenandoah, Pa., sesuo M. Antonia, Chicago, Ill.

Jauna Lietuvaitė Laimėjo 14 Dovanų

Ona Kuderauskaitė, duktė Martyno ir Ievos Kuderauskų, gyv. 171 W. 5th St., So. Boston, Mass. vos 13-tus metus eidama jau yra 8-tame pradžios mokyklos skyriuje ir nepaprastai gerai mokinasi. Ji gavo už mokslo dalykus beveik 100 nuoš. požymių.

Šiomet ji baigė Šv. Petro parap. vasarinę mokyklą, kuri yra Jėzaus Nukryžiuotojo Seselių vadovybėje. Už gabumus, darbštumą ir gerą pasielgimą gavo net keturioliką dovanų. P-lė Onutė nors dar jaunutė, bet ji jau rodo gabumų rašyboje.

Sodalicijų Sąjunga Veda Vasarinius Katalikiško Veikimo Kursus Chicagos Viešbutyje

Chicago. — Nuo rugpiūčio 28 d. iki rug-sėjo 2-ros dienos įvyko Sodalicijų Sąjungos vasariniai Katalikiško Veikimo kursai. Morrison viešbutyje, šiame mieste. Panašūs kursai įvyko tam pačiam viešbutyje ir praeitais metais, bet šiais metais visiškai pakeistas pamokų programos. Kun. Lord, S. J. nori tuomi patraukti naujus ir praeitų me-

tų kursų lankytojus. Visos pamokos yra be-galo praktiškos, nes liečia realius gyvenimo reikalus, dalykus, kurie tikrai įdomina jaunimą. Kun. Lord žymiausius jėzuitus visuomenininkus yra susirinkęs savo fakultetui.

Lietuvos Krepšininkai Atvyksta Amerikon

De Paul ir Loyola universitetai Chicagoje pakvietė Lietuvos krepšininkų (basketbolininkų) komandą atvykti Amerikon ir rungtis su jų ir kitų universitetų komandomis. Kvietimą Lietuvos Kūno Kultūros Rūmai principe priėmė ir sutinka atsiųsti rinktinę krepšininkų komandą.

manė ir vysto aukščiau minimų universite-

Lietuvos krepšininkų kvietimo planą sutų atstovai: adv. Arthur Morse bei Cook County Superior Teismo Teisėjas John A. Sbarbaro ir Lietuvos konsulas Petras Daužvardis.

Pagal projektuojamą maršrutą, lošimais numatomi Chicagoje ir apylinkėje, Pittsburghe, Philadelphijoje ir New Yorke.

Mažo Ūgio Lietuviai Linksmina Parodos Lankytojus

New York City. — Gal būt, nedaugelis iš lietuvių žino, kad Pasaulinės Parodos Sunshine Bakers paviljone dirba trys mažaūgiai lietuviai, būtent, Leon Polinskas (Prince Leon), 21 metų amžiaus, iš Egg Harbor City, N. J.; John Belauskas - Bellas, 36 metų, iš Brooklyn, N. Y., ir Billy Vancheskas (Billy Vincent), 24 m., iš Wilkes-Barre, Pa.

Jie yra gabūs juokdariai ir artistai. Kartu su kitais mažaūgiais jie linksmina tūkstančius žmonių lankančių Loose-Wiles Biscuit Company Exhibit, Food Building North, New Yorko Pasaulinėj Parodoj. Jie išpildo įvairius magikos, triksų ir generalių juokų aktus.

Lietuviai mažaūgiai mielai kalba lietuviškai, jei kas juos užkalbina. Taigi, lietuviai, lankydami parodą, neužmirškite savo tautiečių.

Lietuvių Drabužiams Pirma Vieta

New York. — Sheffield pieno bendrovė rugp. 23 d. Pasaulinėje Parodoje surengė tautinių drabužių kontestą. Dalyvavo 17 tautų atstovų. Lietuviams atstovavo Lyraičių gru-

pė. Teisėjų komisija gražiausiais tautiniais drabužiais pripažino lietuvių; II vieta atiteko čekams; III — rumunams ir turkams.

Dr. Rimavičius Išvyko Į Lietuvą

Dr. J. J. Rimavičius-Raymond neseniai išvyko į Lietuvą, bet grįš laiku vesti lietuvių kalbos kursų Columbia universitete. Apie lietuvių kalbos kursus visas žinias suteikė prof. Clarence A. Manning. Lietuviai studentai raginami ir kviečiami pasinaudoti lietuvių kalbos kursais žinomame Columbia universitete.

Dr. Pakštas Per Radio Omahoje

Omaha, Nebr. — Kai dr. Kazys Pakštas atvyko į Omaha, rugpiūčio 23 d., jis puikiai pagarsino Lietuvą iš Omahos galingos WOW stoties visose vidurinėse Amerikos valstybėse, o ypač Nebraskoje ir Iowa. Dr. Pakštas kalbėjo penkioliką minučių ir vis apie Lietuvą. Į trumpą laiką daug žmonių susirinko pasiklausyti. Vienas žydas, kai išgirdo, kad apie Lietuvą kalbama, sušuko: "Aš buvau Lietuvoje ir skaitau apie Lietuvą. Tai geriausias kraštas pasaulyje".

Piknikų Sezonas Jau Baigiasi

Chicago. — Su "Draugo" 30 metų jubiliejinio pikniku, kuris įvyko Darbo Dienoje, Vytauto darže, prie pat Chicagos miesto beveik baigiasi visi šios apylinkės piknikai. Į dienraščio "Draugo" jubiliejinį pikniką daug žmonių buvo susirinkę. Jie lyg nujautė, kad tai jau paskutinis linksmas išvažiavimas. Buvo begalo labai daug visokių parengimų per visą vasarą ir Chicagos visuomenė tokiu būdu suaukavo dideles sumas pinigų įvairiems tikslams. Tai yra vienas populiariausių būdų sukelti dideles sumas geriam tikslams.

Mirė Ministro P. Žadeikio Žmonos Tėvas

New York City. — Rugpiūčio mėn. staiga mirė Radzevičius, ponios Žadeikienės, Lietuvos ministro Vašingtone žmonos, tėvas. Mirė nuo širdies paralyžiaus.

A. a. Radzevičius gyveno ir darbavosi Marianapolio Kolegijos ūkyje, Thompson, Conn. Prieš porą metų velionies žmona žuvo automobilio nelaimėj.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Sektinas Pavyzdys

Visai neseniai Kauno autobusų stotyje teko matyti tokį gražų vaizdą. Viena motina atėjo išleisti savo dviejų vaikų, kurie važiuo vasaroti pas gimines. Prieš pat autobusui išeinant motina pabučiavo ir peržegnojo abudu vaikus. Daugybės žmonių akivaizdoje ji nesidrovėjo Aukščiausiojo globai pavesti savo sūnus. Vieni keleiviai stebėjosi, akis išvertę: jie tokio reginio dar nebuvo matę. Kiti jautė savo širdyje gilią pagarbą motinos žygiui. Lietuvoje katalikiškame krašte, visi atsisveikinimai tėvų su vaikais turėtų panašūs būti. Kas drąsiai parodo pasitikėjimą Dievu, tas nebus apvilintas.

Lietuvos Pasisekimai Vokiečių Parodoje

Karaliaučius. — Lietuvos skyrius Rytprūsių mūgėje turi didelį pasisekimą. Lietuvos prekybos atsakingi asmenys veda rimtus pasitarimus su vokiečių prekybininkais eksporto reikalais.

Į Lietuvą Atvyks Estijos Kariuomenės Vadas Gen. Laidoneris

Kaunas. — Šiais metais bus iškilmingai paminėta Lietuvos kariuomenės šventė, rugsejo 8 dieną, į kurią, numatoma, atvyks ir Estijos kariuomenės vadas generolas Laidoneris.

Lietuvos Žemės Ūkio Ministras Išvyko Į Parcdą Sov. Rusijoje

Kaunas. — Sovietų Rusijos vyriausybės pakviestas Žemės Ūkio Ministras dr. Krikščiuonas išvyko į ten vykstančią didelę žemės ūkio parodą.

Šeimininkės Diena Lietuvoje

Kaunas. — Moterų organizacijos buvo surengusios šeimininkės dieną, kurios tikslas buvo parodyti pavyzdinę šių dienų šeiminkavimą, higienišką maisto gaminimą, švarą ir kt. Tam tikslui buvo paskaitos ir parodėlės, kuriose buvo rodomos šių dienų patogios virtuvės, maisto produktai ir kt. Visa tai buvo palyginta su senovės virtuvėmis

ir šeiminkavimu. Ypatingą kauniečiai dėmesį buvo atkreipę į eitynes su šeiminkavimu gyvenimą ir darbus vaizduojančiais paveikslais. Eitynės su moterų organizacijų atstovėmis vakare buvo atsilankiusios prie Karo Muziejaus, kur pagerbė Nežinomąjį Kareivį, padėjo vainikus ir kt. Dalyvavo keli tūkstančiai žmonių.

Naujas "Eltos" Direktorius

Kaunas. — Nauju "Eltos" — užsienio telegramų agentūros — direktoriumi paskirtas Valentinas Gustainis.

Naujas direktorius prieš kelerius metus yra buvęs "Lietuvos Aido" redaktorius, gerai žinomas žurnalistas, daug keliavęs užsienyje.

Lietuva Laimėjo Aviacijos Varžybas

Kaunas. — Nuo rugpiūčio 16 dienos Kaune vyko Baltijos aviacijos sklandytuvų aviacijos varžybos, kurias laimėjo Lietuva.

Alytus. — Dzūkijos gamta ir jos kultūrinis gyvenimas daug ką domina. Čia kiekvieną dieną lankosi ekskursijos. Paskutiniu laiku Dzūkiją pradėjo daug kas lankyti ne važiuoti, bet pėsti. Jau su keliolika tokių praeivių teko susidurti, kurie labai patenkinti tokiu išsklavimu. Esą, pėstiems daug geriau pažinti ne tik žavingą Dzūkijos kraštą, bet ir natūralinį dzūkų gyvenimą.

METINIS K. K. "LAIVO"

PIKNIKAS

IVYKS

SEKMAD., RUGS.-SEPT. 10, 1939

RŪTOS DARŽE — WEST SIDĖJE

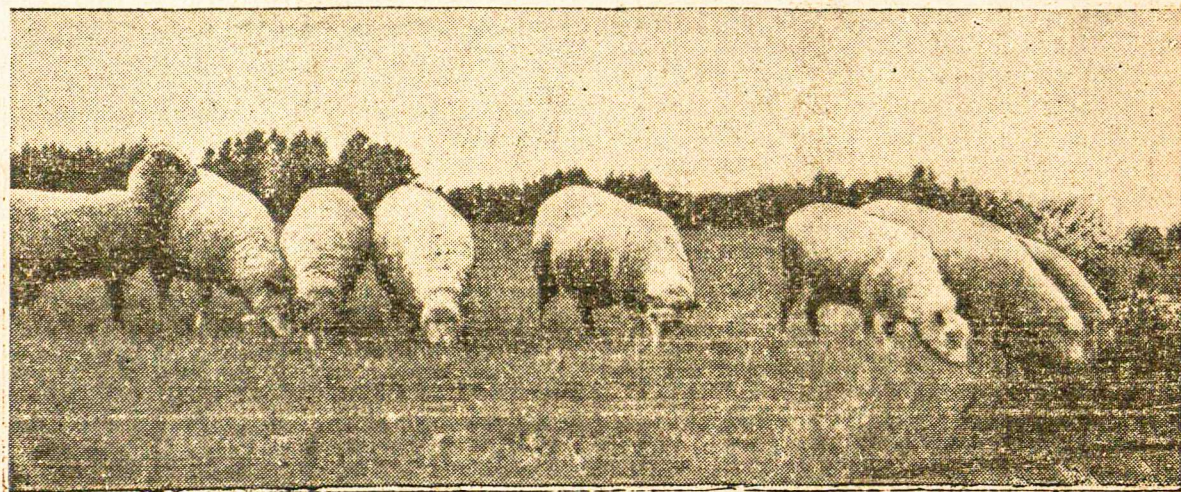
2323 W. 23rd Place

CHICAGO, ILL.

Šis piknikas rengiamas sukelti fondą 1940 metų kalendorių spausdinimui su naujais paveikslais ir kitomis naujenybėmis. Ne tik Chicagiečiai, bet ir kitų miestų katalikiškos spaudos mėgėjai yra kviečiami renti šį gražų darbą.

"LAIVO" REDAKCIJA.

Lietuvos ganyklų vaizdas